

ÜZENET

A VENEZUELAI MAGYAR

EVANGÉLIUMI

KERESZTYÉNEKHEZ

XLI. évfolyam

1992. 1. szám

A MEGTISZTÍTÓ KEGYELEM

A vámszedők és a bűnösök mindnyájan igyekeztek Jézushoz, hogy hallgassák.
(Lukács evangéliuma 15.rész 1.vers)

Vannak akik azt állítják, hogy a mélyre süllyedt bűnösök közül többen válnak fogékonyra és térnek meg Istenhez, mint az átlagos bűnösök és átlagemberek közül, vagy éppen az olyanok közül akiknek egy-egy megbecsült jó tulajdonságuk van. Erre enged következtetni a fenti ige, továbbá Jézus egyik mondása: "...a vámszedők és a parázna nők megelőznek titeket az Isten országában." (Máté evangéliuma 21. rész 31.vers) Lehet ugyan, hogy ezt a kijelentést nem általános érvényűnek szánta a Mester, hanem csak azokra értette akikkel akkor beszélt. Senki sem csinált statisztikát arról, hányan jöttek Jézushoz, hányan találták meg a kegyelmet az "átlagos" bűnösök és hányan a fétúnően bűnösök közül. Vannak azonban a kirívóan bűnösök között is nyugodt lelki ismeretűek, a gyakran hallott evangélium iránt teljesen közömbösek. A kasszafúrók, rablók, kábítószercsempészek, kegyetlenek között is.

Bele lehet edződni a vétkezés iránti közömböségbe. Mit ír az ilyenekről Jeremiás próféta? "Szégyenkezniük kellene, mert utálatos amit tettek. De nem akarnak szégyenkezni, és már pirulni sem tudnak." (6.rész 15.vers)

A mélyre süllyedt bűnösök nagyobb fogékonytalanúsága a kegyelemre talán rossz sorsukból következik. Sok közülük a társadalom peremére szorul, megbélyegzettek, kiközösítettek lesznek. Gyakran azok vetik meg őket a legjobban akik elzüllésüket okozták. Isten pedig különösen irgalmas a mások irgalmatlansága miatt szenvedők iránt.

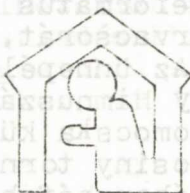
Természetesen a nyomorúság még nem tesz készséggé Isten iránt, csak Ő tehet fogékonyra. Ő használhatja fel az elesettségünket arra, hogy készséggé tegyen a kegyelem elfogadására. De sokakat tesz fogékonyra nyomorúság nélkül is. Ha nem teszi ezt, bármilyen kétségbeejtő állapotban sem fogékony az ember a kegyelemre. Erre mondta a próféta: "Te Uram megverted őket, de nem fájt nekik, irtottad őket, de nem akarták megfogadni az intést. Kőke-

mény maradt az arcuk, nem akartak megtérni." (Jeremiás könyve 5.rész 3.vers)

Minden ember ilyen választás előtt áll: Isten-nel való közösség, vagy ellenszegülés neki. Az embereknek hasznos lét, vagy károkozás nekik. Mindnyájan élet és halál között választunk! Ezt a döntést újra meg újra meg kell hozni halálunkig. Mily nagy kegyelem, hogy Isten lehetővé teszi a helyes döntést. Igénk által is azt munkálja.

Ugyan ki hallgatna közölnk a sátánnak arra a hazugságára, hogy Isten nem fogadja el a döntésünket, nem adja megtisztító kegyelmét?! Vagy arra a másik hazugságára, hogy nem fontos Isten mellett döntenünk?!

K.S.

I m á d k o z z u n k !

Mennyei Atyánk! köszönjük az evangélium igazságát és azoknak a hitét, akik ezt ránk hagyományozták. kérünk add nekünk is Szentlelkedet, ahogy a prófétáknak, apostoloknak, reformátoroknak és bizonyosságtevőknek adtad, hogy felismerjük jó változodat, bizzunk benned és cselekedjünk akaratodat. Újíts, tisztíts minket állandóan, hogy a reformáció áldott folyamata ma is végbemehessen egyházadban. Ámen.

("Erős Vár" - Cleveland)

Az előző számunkban kihirdetett gyülekezeti programtól eltérően - az érdeklődés felmérése után - Óév estéjén is tartottunk magyar istentiszteletet. A hálaadó áhítat egyik igéje a 90. zsoltár 12. verse volt: Taníts úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk!

CSILLAG RAGYOG, KERESZT VILÁGÍT

35 éven át tartó szívós küzdelem eredményeképpen július 4-én szentelték fel a Nagyvárad közelébenlévő Hegyalja község újonnan épített templomát. Erdélyben és Középeurópában egyedülálló kezdeményezés ez, a világon is kevés párja akad: a helyi római katolikus és református egyházközségek közös temploma, Isten új ökumenikus háza. Tökés László református, és Trempfli József katolikus püspökök mondották a püspöki köszöntőket a két felekezet egymást követő szertartásain, az ünnepélyes felszentelés keretében. A templomban és a templom előtt összegyűlt nagyszámú hívőseregnek egymás mellett álló református és katolikus **lalkészek** osztották az úrvacsorát, illetve áldoztatták a katolikusokat. Az ünnepélyes felszentelés befejezésül Kölcsey Himnuszát énekelték az egybegyűltek. Az új templomocska külsőleg is szimbolizálja az ökumenét: kicsiny tornyán csillag ragyog, legfelső toronyablakában hófehér kereszt világít mind a négy égtáj felé. A templom belsejét - akárcsak a kalotaszegiekét - népi faragású oszlopok, padok, csillár, gyertyatartók díszítik. Remekbe faragott népművészeti munka a közös oltár-úrasztala is. A famunkákat udvarhelyi székely faragómesterek alkották. Oldalt a Szűzanya és Jézus szobrai, a falakon kerámia domborművek Krisztus kínszenvedésének stációiról. - Íme, jóval több mint három évszázaddal azon emlékezetes tordai országgyűlés után, és 70 éves eltiportságból feltápáskodva (és sajnos ma is mesterségesen szított gyűlölet légkörében élve) Erdély magyar népe lámpással a kezében keresi az Istent és az Európa felé vezető utakat. Példát is mutat!

Transsylvania -Erdélyi Tájékoztató New York (91.3)

(folytatás)

Már egy felületes analízis is azt mutatja, hogy az 1054-es egyházszakadásnak a hivatalos, közvetlen okai alig voltak többek, mint felnagyított ürügyek. Igaz, hogy a liturgiában egyre több eltérés volt, de lehetetlen egyszerű külsőségeknek áthidalhatatlan fontosságot tulajdonítani. Még a sokat emlegetett dogmatikai ok sem volt sokkal több egy formalitásnál: mindenki elismerte, hogy a Credoba nyugaton beletoldott "filioque" (a Szentlélek az Atyától és a Fiutól van) értelmileg amúgy is mindig benne volt. Elkerülhetetlen az a következtetés, hogy ha az előző szakadásokban a kulturális és politikai okok a dogmatikai eltérések hátterét képezték, itt ezek az okok már főszereplőké váltak.

Mint már említettük, a keleti egyház fokozatosan átalakult bizánci császári egyházzá, követve az univerzális kelet-római császárság átalakulását a bizánci görög császársággá. A konstantinápolyi pátriárka végig a császárnak volt alávetve, olyannyira, hogy döntései ellen a császárhoz lehetett fellebbezni. Az ortodox egyház terjeszkedése tehát gyakorlatilag megállt a birodalom határán. A Száva-Duna vonalán túl csak a jóval később délről bevándorolt vlachokat találjuk és főként Csozországot, melyben a keresztyénséget egy bizánci dinasztikus házasság terjesztette. Annak tehát, hogy a császári politikával összeforrott görög egyház felügyeleti jogot igényelt az új horvát egyház felett, és a szirmiumi (szávaszentdemeteri) érsekiség által hazánkban is terjeszkedni próbált, nem egyszerűen missziós, hanem határozottan hatalmi és politikai éle volt, és ugyanilyen megfontolások miatt végződött sikertelenül.

Alapvetően más volt Róma helyzete. A népvándorlás vízőzönében eltűnt nyugati császár helyett egy távoli, sokszor másfelé elfoglalt bizánci császártól függött, ami nagyobb mozgásszabadság mellett

nagyobb veszélyeket is rejtett magában. Jusztinián ugyan megszabadította az ariánus vandáloktól és a gótoktól, de ezekben a harcokban kimerült a birodalom ereje, és nem tudta már megakadályozni a longobárdok beözönlését.

Ebben a kritikus helyzetben választották 590-ben Róma püspökévé a később nagynak és szentnek nevezett I. Gergelyt. Mint ügyvédi képzettségű nagybirtokos patrícius, bizánci követ és Róma prefektusa, nagy gyakorlatot szerzett a világi ügyekben, majd mint montecassinói szerzetes, a munkára és puritán egyszerűsége alapozott bencés törvényeket szívtá magába. Rendbehozta az egyház világi javainak a kezelését, melyeknek a jövedelmét a római lakosság gabonaellátására, és a lombárdok fogságában sínylődők kiváltására fordította, sőt egyezményeket is kötött a lombárd nagyurakkal. Habár ezzel olyan felelősséget vállalt magára, mely azelőtt a császárok kezében volt, a császár akarva nem akarva bele kellett, hogy törődjön az új helyzetbe, mert az avar és szláv háborúkban lekötött hadsereg és az egyre üresebb kincstár nem tudta már a szükséges segélyeket nyújtani. A független hatalom nem volt ugyan I. Gergely célja, mégis jogosan lehet úgy tekinteni rá, mint a középkori pápaság előfutárjára.

A jövő szempontjából talán legfontosabb kezdeményezésének azt tekinthetjük, hogy visszaállította a kapcsolatokat az elszigetelt ír és angol egyházakkal, és különleges gondot fordított arra, hogy úgy ezek, mint az újonnan megtért barbárok mindig Rómához forduljanak tanácsért és vezetésért.

Malála után Bizánc óvakodott Róma püspökségét ismét római kezekbe adni, és egymás után 13 görög pápa ült Szent Péter trónján, míg végre a képrombolási viszály kihasználva, újra egy latin, II. Gergely lett Róma püspöke.

(folytatjuk)

ÚJSÁG AZ ÚJSÁGBAN! Örömmel üdvözljük újjászülető testvérlapunkat a KATOLIKUS ÉRTESÍTŐT, amely most a Caribi Újság oldalain olvasható. Érdeklődve várjuk a folytatást, a caracasi magyar római katolikus egyházközösség híreit.

Részletek a CONFESSIO 1990. évi 3. számából,
Medvesy M. László írásából:

Akinek lehetősége van meglátogatni a nagyvilágban szétszórt magyar közösségeket, ahogyan mi 1987. tavaszán Király Zoltán püspökkel és dr. Havadtöy Sándorral megismerhettük a caracasi és valenciai magyar egyházakat Venezuelában, az legalább három figyelemreméltó tanulságot vonhat le az összmagyarság számára.

A legfontosabb felismerés az, hogy a nemzeti hovatarozás megnyilvánulásai: a nyelv, a közösségi élet, kulturális igény stb. ott maradtak fenn legjobban és legtovább, ahol templomok épültek. Az életformát vizsgálva láthatjuk, hogy a csak szekuláris próbálkozások, mint politikai pártok, kulturális egyesületek, érdekközösségek tartós és főleg nagylétszámú magyarságmegtartást olyan méretben mint az egyházak, nem tudtak létrehozni. Az a tény, hogy a magyar templom elsősorban segíti a magyarságtudat megtartását, tanulságul és figyelmeztetőül szolgálhat a más körülmények között élő magyaroknak. Ezért a szórványmagyarság története legnagyobb részben egyháztörténet!

Jó tudomásul venni azt is, hogy a más körülmények közé került magyarokból, úgy egyénileg, mint közösségileg, hatalmas alkotóerő is felszabadulhat. Ahol a szellemi és gazdasági kezdeményezések nincsenek politikailag megnyirbálva, ott a magyar nép "versenyképes" bármely más nemzet fiaival, sőt ezt a versenyt gyakran meg is nyeri. A diaszpóra élő tanulsága Széchenyi meglátásának, hogy egy nemzetnél sem vagyunk alábbvalóak. Hasznos ezt tudni, főleg ott, ahol a magyar hazaszeretetet és önbecsülést meggyengült! Néha csak egy emberöltő alatt a szétszóratottak számarányukat jóval meghaladó módon kerültek be a befogadó országok szellemi, kulturális és gazdasági központjaiba. Az ebben rejlő potenciális jót a jelen és jövő összmagyarságának ki kell használnia.

Végül hangsúlyozandó, hogy a pluralisztikus életforma, amiben a szórvány él, nem a gyengeség, hanem az erő forrása. Nem kell félni az eltérő véleményektől és lehetőségektől. A sokszínűség és sokformaság

képes békésen úgy egybefonódni, hogy erősebb köte-
léket ad minden uniformizált életformánál. Ám ezzel
sok újat nem mondtunk, hiszen Szent István kirá-
lyunk hasonló gondolatokat hagyott örökségül fiának
ezer esztendővel ezelőtt. A szórványmagyarság ered-
ményei csak élő bizonyíték erre.

A fent említett tanulságok jellemzőek a
v e n e z u e l a i magyarok életére is.

Tollas Tibor:

SZÜRET ELŐTT

Cs.Szabó Lászlónak

Hull a hajtás, kiált a kés
alól a sebzett, csonka ág.
negyetlen szőlőművelés.
Lveink: vérző venyigék,
köztük a Gazda nyes tovább.

Dús lombon, ékes ágakon
tapos rajtunk könyörtelen.
Hiába sírunk, lázadunk,
bölcsebb a Szőlőskert Ura,
Ő tudja, nyesni, vágni kell,
hogy szüretre gyümölcs legyen.

1976. (Évgyűrűk)

Kedves értesítés érkezett MIAMIból: Ilma és András
örömmel jelentik, hogy 1991. XI.24-én megszületett
gyermekük(BARTHA) Mátyáska. A hírt úgy is meg le-
hetne fogalmazni, hogy egy venezuelai magyar és
egy argentinai magyar házasságát Isten egy észak-
amerikai kismagyarral áldotta meg. A Puky-Tarlós
családok örömeiben osztozva a mennyei Atya meg-
őrző szeretetébe ajánljuk a kisgyermek egész é-
letét.

GONDNOKI JELENTÉS

Mélyen tisztelt Közgyűlés, kedves magyar Hittestvéreim!

Talán a legnagyobb különbség egy gazdasági és egy gyülekezeti közgyűlés között az, hogy mi gyűléseinket Isten nevében kezdjük el és fejezzük be. Ez így helyes, mert elsősorban Neki tartozunk számadással, nemcsak mi, a presbitérium tagjai, hanem minden egyes gyülekezeti tag, minden egyes ember. Előtte kell elszámolnunk azzal, amit tettünk, de azzal is amit elmulasztottunk tenni. Ebben a számadásban nincsen helye magyarázkodásoknak, kifogásoknak.

Sokkal könnyebb, de nem kevésbé felelősségteljes a gyülekezet előtt beszámolnunk sáfárkodásunkról, hiszen amellett, hogy mindenkinek joga van választott vezetői munkáját megismerni, számukra is alkalom ez arra, hogy saját maguk is egy rövid jelentést tegyenek Isten és a lelkiismeretük előtt, hogy mennyire is voltak segítségére ebben a munkában.

Az elmúlt évben végzett munkákat és azok eredményeit külön jelentések részletesen tartalmazzák, így azokat nem ismétlem meg. Itt csak elismerést és külön köszönetet szeretnék kifejezni Nőegyletünknek, a presbitérium minden egyes tagjának, azoknak akik ilyen tagság nélkül segítettek - közöttük több nem protestáns magyarnak - de elsősorban lelkészházaspárunknak, kik odaadó, áldozatteljes munkával szilárdították alapjainkat, és ifjúsági munkájukkal elismerésre méltó eredményeket értek el a lassan kiöregedő gyülekezet felfrissítésében. Ennek a munkának az egyik eredménye, hogy ez évben három ifjú járhatott először az Úr asztalához, kiknek konfirmációs előkészítésében Puky Ákos gyülekezeti tagunk, spanyol testvérgyülekezetünk lelkészének hathatós segítségére is támaszkodhatott lelkészünk.

Ismét jelenthetjük, hogy egy vasárnap sem múlt el anélkül, hogy Isten Igéjét őseink nyelvén hallgathassuk. Ebben segítségünkre voltak nt. Puky Ákos, laikus prédikátoraink, és nt. Kardos Sándor nyugalmazott óhazai lelkésztestvérünk.

Jelentem továbbá, hogy a magyarországi fejlődés eredményeképpen szorosabb kapcsolatot kerestünk úgy a lutheri evangélikus, mint a református szervekkel, kik testvéri szeretettel viszonzták ezt a régen várt közeledést.

Oszinte sajnálattal kell viszont jelentenem, hogy lelkészünk szerződése lejártával vissza fog térni Magyarországra. Nagy veszteség lesz ez számunkra, amit csak nagyon kevéssé ellensúlyoz az, hogy ezzel egy újabb jóakarónk lesz otthon. Kísérje őt Isten áldása további pályafutásán, egész életén. Felvettük már a kapcsolatot úgy a Világszövetséggel, mint az otthoni református és evangélikus zsinati elnöklelkészekkel, kérve segítségüket egy újabb lelkipásztor keresésében.

Szomorú szívvel, de az Úr döntésébe beletörődve kell ismét jelentenem, hogy több kedves gyülekezeti tagunkat szólította magához az Úr az elmúlt évben, köztük örökös tiszteleti gondnokunkat Vladár Istvánt, ki utolsó napjáig részt vett munkánkban az egyháztanácsosi tisztség betöltésével. Emlékükre, valamint az elmúlt évtizedek alatt eltávozott tagjaink emlékére mondjunk el felállva egy csendes imát.

Tisztelt közgyűlés! Szabadjon most idézni abból a beszédből, melyet a Világszövetség megbízottja, dr. Herman mondott nt. Pósfay György beiktatása alkalmából: Ma is van farizeus, ma is van publikánus, mondotta. De ezekhez jön, mint harmadik elem a nagy tömeg, a közömbös ember, aki lehet, hogy mindkettőnél rosszabb... A közömbös nem akar megjavulni - mondotta befejezésül - mert hibáit nem is ismeri, és ha néha - néha rá is döbben, belemenekül egy existenciálisfilozófiába, ami még mélyebbre süllyeszti a tunyaság posványában.

Több mint negyven éve kísért már a közöny árnya. Több mint negyven éve küzd az itteni protestáns magyarság ezért a gyülekezetért, hittel, kitartással, bizakodással, de a közömbösség bűne a tunyaság posványában most is kísért. Nem csak Jónásnak, de nekünk is szól a parancs, hogy induljunk, menjünk hirdes-sük az ígét, küzdjünk a mások és a magunk tunyasága és kishitúsége ellen.

Dr. Vladár Pál
gondnok

LELKÉSZI JELENTÉS

az 1991. évi gyülekezeti munkáról, az 1992.I.26-i rendes közgyűlésre.

Tisztelt közgyűlés, kedves Testvéreim!

Az elmúlt esztendőért, Isten megtartó kegyelméért, ajándékaiért dicsőítsük Atyánkat a zsoltáríró soraival:

Dicsérjétek az Urat! (...)

Dicsérjétek hatalmas tetteiért,

dicsérjétek nagyságához méltóan! (...)

Minden lélek dicsérje az Urat!

Dicsérjétek az Urat!

(150. zsoltár 1,2,6. vers)

Összefoglaló az istentiszteleteinkről:

Caracasban a mögöttünk álló évben 57 istentiszteletet tartottunk. A résztvevők száma összesen 2143 átlagosan 38. Úrvacsorán 14 alkalommal vettünk részt. Köszönettel tartozom a helyettesítésért (szabadság, illetve vidéki szolgálati út idején) presbiter testvéreinknek és egy temetésért Fuky Ákos és Gróza József szolgatársaimnak.

Valenciában 12 istentisztelet volt, összesen 219, átlagosan 18 testvér részvételével.

További istentiszteletek: Barquisimeto, Maracaibo, Maracay (itt kettő), Puerto Ordaz, Puerto la Cruz, San Felipe. A jelenlévők száma 8 és 22 között változott. Megemlítem, hogy Maracayban az ottani testvérek szerint a pünkösdi és adventi összejövetelünket megelőzően több mint 10 éve nem volt magyar istentisztelet.

Külön ki kell emelnem - az interior munkát érintve - a valenciai gyülekezetrész jelentőségét. Carabobo állam székhelye ugyanis egyfelől szórvány, másfelől a nyugati, délnyugati látogató körutaknak csaknem minden esetben kiindulópontja, így tehát maga is központ, postai kifejezéssel élve "alközpont".

Bibliaóráinkon folytattuk a Szentírás közös tanulmányozását. A szokásos vasárnapi magyar istentisztelet helyett két alkalommal közös istentiszteleten vettünk részt más nyelvű protestáns testvéreinkkel. Ezek az alkalmakon a liturgia nyelve

nagyrészt a spanyol, de az Ige mindig megszólal magyarul is.

Magyar katolikus testvéreinkkel mindössze egy ökumenikus összejövetelt tartottunk, azt sem Caracasban, hanem Valenciában. Június 30-án adtunk hálát Istennek azért, hogy az idegen hadsereg kivonult hazánkból.

A Lorántffy Zsuzsanna Nőegylet 1991-ben is megrendezte a böjti és adventi szeretetvendégséget. Mindkettőn műsorral szolgált a Gyülekezeti Énekkar, valamint szavalatok és hangszerszólók is elhangzottak. Énekkarunk a már említett június 30-i megemlékezésen is szolgált, s egy valenciai istentiszteleten is énekelt. A Karácsony előtti vasárnap pedig rövid műsort adtunk az altamirai öregotthonban.

Egész évben egy keresztelő volt: Daniel Andres László ALLOCA KAJSZA részesült ebben a szentségben.

Gyermek- és ifjúsági munka:

Sajnos a vasárnapi iskolát nem lehetett minden héten megtartani - részvevők hiányában. Részben érthető, mégsem elfogadható, hogy a szülők a nagy távolság, vagy más okok miatt nem hozzák el a gyermekeket, illetve ritkán hozzák el vasárnap reggel 9 órára.

Hálára indító tény viszont, hogy gyermekistentiszteletet nem csak Caracasban, hanem Valenciában, Maracaiboban, Maracayban is tartottunk, bár mindössze néhány gyermeknek. Az év folyamán éppen 40 hittanórát tartottam a Magyar Óvodában. Valójában az odajáró gyermekek többsége még kicsi ehhez a foglalkozáshoz, de Isten kegyelmében bízva reméljük, hogy az elvetett mag egyszer majd növekedésnek indul. Az óvodai hittan helyszíne egy alkalommal a római katolikus testvéreink kápolnája volt Los Chorrosban - ott találkoztunk Főtiszteletű Gróza József atyával -, egy másik alkalommal a mi templomunkban tanítottam a gyerekeket.

Spanyolnyelvű testvérgyülekezetünk júliusban megtartotta hagyományos Bibliaiskoláját, és azon 9 magyar, illetve magyar származású gyermek is részt vett.

Szeptember végén már másodszer rendeztük meg a

Gyülekezeti Gyermeknapokat. A tanulásban több-kevesebb rendszerességgel 20 gyermek vett részt, de ha azokat is beszámítjuk akik csupán egy-egy délutánra kapcsolódtak be a programba, akkor Isten iránti hálával elmondhatjuk, hogy összesen 25 magyar gyereket mozgató meg a rendezvény.

Júliusban három fiatal testvérünk konfirmált: SZOTYORI NAGY Krisztina és Gabiella valamint DIEGO Ricardo. Közülük a két előbbi spanyol nyelven tanult és vizsgázott, s két gyülekezetben tett fogadalmat: a mienkben és a "La Reforma" gyülekezetben.

A nagyheti cserkésztabort meglátogattam, s áhítatot tartottam külön a fiú ill. leány altáborban. A gyermeknapokon kívül két kirándulást szerveztünk: az énekkarral Las Trincherasba s néhány fiattal az Avilára.

Gyülekezetünkben egy esküvő is volt: Palócz Erzsébet és Alfredo Lengert argentinai lelkész kérték Isten áldását házasságkötésükre.

A következő testvérektől vettünk búcsút a vizsgasztalás ígéit hallgatva: Zádor Carola, Vladár István, Vukmirovicné Kotsis Kornélia (görögkeleti vallású), Szabó István (Valencia), Jancsó József, Mázló Imre, özv. Dózsa Ferencné szül. Ferencz Mihály Adrienn, Szabó István (Guacara), Mayer Vilmosné szül. Böhm Mária.

Itt említem meg, hogy kétszer is helyettesítettem a spanyol nyelvű gyülekezet lelkészét: egy istentiszteleten és egy keresztelezés alkalmával.

A családok és magányos testvérek felkeresését folytattam Caracasban és vidéken egyaránt. A látogatások száma (beleértve az ismétlődő látogatásokat is) 169. Kéthónaponként megjelent az ÜZENET, legutóbb már 330 példányban. Olvasottságát illetően azonban nem kedvezőek a tapasztalataim: egyes magyarországi levéltárak nagyobb érdeklődést tanúsítanak újságunk iránt mint a venezuelai magyarok, akik pedig az elsőrendű címzettek lennének.

Nőegyletünk sok-sok munkával ismét megrendezte az októberi Vásárt, amely a gyülekezeti élet pénzügyi oldalát tekintve nélkülözhetetlen, de más szempontból is igen hasznos.

Hittestvéreimmel együtt egész évben részt vettem a Magyar Ház fontosabb rendezvényein. A venezuelai magyarok adatait összegyűjtő Kataszter Bizottság tevékenységében is közreműködtem. Ezt az alkalmat is megragadom, hogy köszönetet mondjak mindazoknak, akik segítettek szolgálatunkat akár Caracasban (hívogatás, személyes segítség nyújtás: pl. gyermekeink felügyelete utazások idején) akár vidéken (istentisztelet magánházaknál), akár Magyarországról (egyházi könyvek küldése), akár a világ más helyeiről (folyóiratok küldése). A felsorolást hosszasan lehetne folytatni, de hadd emeljem ki azt a segítséget, amelyet egyik presbiter testvértől azáltal kaptunk, hogy számos esetben önzetlenül gondoskodott a szolgálat nélkülözhetetlen eszközének, a gépkocsinak üzemképességéről. A gyülekezet anyagi támogatását is mindenkinek köszönöm - jelenlevőknek és távollévőknek egyaránt. Az anyagi áldozathozatalra ezután is növekvő mértékben lesz szükség.

Jelentésem összefoglalásául egy névtanulmányra vállalkozom. Gyülekezetünk általánosan elterjedt elnevezése: Caracasi Magyar Protestáns Gyülekezet. Ebben a jelzős szerkezetben én szívesebben használnám a "Venezuelai" megjelölést, mert a fővárosra korlátozott szolgálatot a vidéki magyarság gondozása nélkül el sem tudom képzelni. Szeretném, ha a vidéki magyarok éreznék, hogy a caracasiaknak szükségük van rájuk és fordítva.

Az előbb leírt gyülekezetnévben a szavak sorrendjét is felcserélném, "a "magyar" szó elé írnám azt, hogy protestáns, azaz evangéliumi. Ezek szerint tehát: Venezuelai Evangéliumi Protestáns Magyar Gyülekezet lenne a javasolt elnevezés. Tudom és magam is tapasztalom, hogy reformált hitünk és magyar voltunk egymástól el nem választható. Ha azonban sorrendet kell megállapítani... Hogyan is fogalmaztak az alapító atyák negyven évvel ezelőtt? " Mi Krisztus Egyházának tagjai, idegenbe szakadt magyar evangéliumi keresztények attól a vágyakozástól indítatva, hogy (először) megőrizzük evangéliumi hitünket, (másodsor) hagyományaink szellemében gyakorolt vallásunkat és (harmadszor) magyar anyanyelvünket... elfogadtuk

a Caracasban levő Feltámadás Evangélikus Egyház-
község alkotmányát..."

Azért imádkozom és azon igyekszem munkálkodni,
hogy közösségünk legyen valóban evangéliumi, va-
gyis az örömhíren, az egyetlen ÖRÖMHÍREN alapuló,
azt megélt, mint ilyen lehessen magyar és igazi
gyülekezet!

Kérem a tisztelt Közgyűlést tárgyalja meg je-
lentésemet.

Kardos Péter
lelkész

A LAKITELEK ALAPÍTÁNY részletes útmutatót szer-
kesztett hazalátogató, hazatelepülő magyaroknak,
és 12 példányban eljuttatta gyülekezetünknek. Az
állampolgárság, az útlevel, az ingatlanvásárlás,
az örökség, és a kárpótlás kérdését is tárgyaló ki-
advány a Lelkészi Hivatalban megtekinthető illetve
megvásárolható. A bevétel teljes összegét az ala-
pítvány kapja.

ÖKUMENIKUS LELKIGYAKORLAT A MAGYAR HÁZBAN

1992. április 7-én, 8-án és 9-én (keddtől csütör-
tökig) esténként 1/2 8-tól felekezetközi csendes-
napokat tervezünk a Magyar Házban. A vegyes há-
zasságok, illetve a magyarul már (vagy még) nem
értők nagy száma miatt a beszélgetéseket párhüza-
mosan két helyszínen magyar és spanyol nyelven
tartjuk - az igényeknek megfelelően. Minden ma-
gyart várunk szeretettel, barátaival együtt.
Belépődíj nem lesz.

GRÓZA József
HAMOSI Zoltán
KARDOS Péter
LESKÓ Károly
PUKY Ákos

Puky András pénztáros jelentése az 1991. évről és előterjesztés az 1992. évi költségvetésre. A közgyűlés mindkettőt elfogadta.

CONGREGACION HUNGARA:	ANO 1991 PRESUPUESTO	ANO 1991 REAL	ANO 1992 PRESUPUESTO
Contribuciones	200000.00	207590.00	240000.00
Ofrendas	130000.00	155594.60	170000.00
Donaciones	110000.00	145930.00	160000.00
Asociacion Damas	150000.00	150000.00	200000.00
Fondos Especiales (FLM)	200000.00	131400.00	200000.00
Otros	29200.00	51248.95	55100.00
Total Ingresos	819200.00	841763.55	1025100.00
Caja Comun	156000.00	178880.00	188800.00
Nomina y Prestac. Soc.	313680.00	324785.60	415100.00
Oficina, Casa, Publicac., Seguros y Gastos de Viaje	183220.00	164251.96	240440.00
Vehiculo: Seguro, Operac., Mantenim. & Amortizacion	146000.00	159496.65	182000.00
Otros	27000.00	57249.00	27000.00
Para Fondos	58000.00	42000.00	116000.00
Total Egresos	883900.00	926663.21	1169340.00
Faltante Operativo	-64700.00	-84899.66	-144240.00
Fondos Discrec. Jta. Dir.	30000.00	-no-	76000.00

Az ÜZENET 1956. évi bekötött évfolyama hiányzik a Lelkészi Hivatalból. Valaki - még évekkel ezelőtt - kölcsönvette. Valószínűleg elfeljtkezett róla, s talán most is könyvespolcán áll a számunkra pótolhatatlan kötet. A becsületes megtalálónak és nyomravezetőnek pénzjutalmat nem ígérhetünk, de a névtelenséget - ha igényli - garantáljuk.

Örömmel fogadnánk lemásolásra az említett évfolyam egyes számaint is.

A NŐEGYLET JELENTÉSE

Mélyen tisztelt Közgyűlés, kedves Testvéreim!

Az 1991-es év első gyűlésén sok fiatal nőtestvérünk vállalt tisztséget, így megfiatalodott, felfrissült csapattal láthattunk neki lelkesen a feladatoknak, s már ekkor megkezdtük a készülést a vásárra is.

Március 3-án megtartottuk a böjti szeretetvendégséget, majd Húsvétkor a korábbi évek gyakorlatahoz hasonlóan tojáskeresést rendeztünk a gyerekeknek. Anyáknapján pedig az édesanyáknak készítettünk meglepetést.

Áprilisban az énekkar és a Nőegylet néhány tagja résztvett a valenciai istentiszteleten aktív szolgálattal. Ezt követően Trincherasba kirándultunk lelkipásztorunkkal együtt. Hasonló kötetlen programokon érdemes lenne a jövőben is gondolkodni. Igen jól sikerült a magyar házi vacsora is.

Mindannyiunk által szeretett orgonistánk Irene Ebersteins a tárgyévben ünnepelte 80. születésnapját. A Közös Egyház családi hangulatban köszöntötte. Ennek előkészületeiből mi is kivettük a részünket. Örömmel rendeztük meg régi kedves titkárnőnk Palócz Zsóka esküvői fogadását, habár örömköböt bánt is vegyült amiért el kellett búcsuznunk tőle mivel Argentínába követte lelkész férjét. A titkárnői teendőket azóta Koronka Enikő látja el.

Az év legkedvesebb napjai sokunk számára talán a Gyülekezeti Gyermeknapok voltak, ahol idén már tagjaink aktívan segítették a lelkész házaspár munkáját a gyermekek tanításában, felügyeletében és szórakoztatásában.

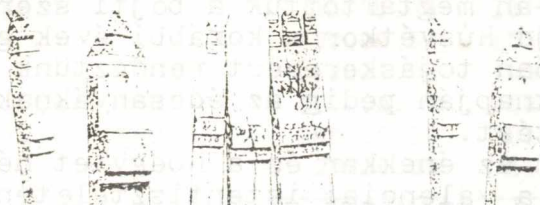
Az esztendő legnagyobb eseménye természetesen a az Őszi Vásár volt, melynek eredményei is mutatják hogy több új, szorgalmas hölgy kapcsolódott be a munkába, a régebbi, fáradhatatlanul kitartó dolgozó asszonyok mellé. A vásár lebonyolításában aktívan tevékenykedtek a presbitérium férfitagjai is. Segítségüket köszönjük és a jövőben is számítunk rá.

Az őszi folyamán tízóráira láttuk vendégül a magyar óvodás gyermekeket és az óvónőket. Legutóbbi rendezvényünk a hangulatos adventi szeretetvendég-

ség volt, ha nem említjük külön, hogy csaknem minden vasárnap kávéval és süteménnyel kínáljuk a gyülekezet tagjait.

Istennek vagyunk hálásak, hogy mindezeknek a feladatoknak az elvégzéséhez adott erőt, egészséget és anyagi lehetőséget. Őt kérjük, hogy a jövőben is őrizze meg nőgyeletünket.

Koronka Enikő

GYÁSZHÍR

Barquisimetóból kaptuk a szomorú hírt, hogy Mayer Vilmosné szül. Böhm Mária asszonytestvérünk (Sopronban született 1921-ben) 1991. november 14-én elhunyt.

Szabó István férfitestvérünk (lakhelye Guacara volt), aki Budapesten született 1923-ban, elhunyt, temetése Valenciában volt 1991. december 17-én Fuky Akos és Gróza József szolgálatával.

Mindkét gyászoló családnak a mennyei Atya vigasztalását, szeretetét kérjük.

...a keresztyén ember életének mérőegysége nem a hét, a hónap, vagy az év, hanem az Úrvacsorától Úrvacsoráig terjedő idő. Nem január 1-től élünk december 31-ig, hanem a bűnbocsánattól a következő bűnbánatig. Hiszen minden Úrvacsora új kezdet, mert akkor abban kértük Istent, hogy bűneinket bocsássa meg és ennek zálogául vettük a szent jegyeket.

(Kemény Péter Évzáró mérleg című igehirdetéséből)

Erzsike álma

Mit gondoltok gyerekek, mi nehezebb, halat fogni vagy madarat? Persze mindnyájan azt hiszitek, hogy a halat könnyebb megfogni, mert nem tud röpülni. Hát abban igazatok van, hogy a hal nem tud repülni. Furcsa is volna ha egyszer csak kiröpülnének a vízből, ráülnének a fák ágaira és elkezdenének csiripelni mint a verebek. Az volna csak fölfordult világ! De hát a halat a Jó Isten úgy teremtette, hogy a vízben éljen, máshol nem is tud élni.

Hiszen láttatok már halacskákat, tudjátok, hogy szegénykének lábuk sincs, fülük sincs, szárnyuk sincs, beszélni sem tudnak, csak farkuk van. Még a szemük is olyan, hogy nem tudják behunyni, hanem akkor is nyitva tartják amikor alusznak. Orruk sincs. Jóformán semmijük sincs. Azért mégis nagyon nehéz őket megfogni mert rettentő gyorsan tudnak úszni a víz alatt, de olyan gyorsan, hogy egyikőtök sem érné őket utól. Próbáljátok csak versenyt futni velük a parton, majd meglátjátok.

Aztán nagyon jól el tudnak bújni. Láthattatok, hogy a patak fenekén mindenféle lim-lom van: kavicsok, kövek, fűcsomó, törött kancsó, rozsdás kanál, meg nyúlós fekete iszap. Mármost a halak közt van olyan amelyiknek az egész háta szürke, épp olyan színű mint a kavicsok, meg a kődarabok a víz alatt. Ha egy ilyen kis szürke hal szépen odalapul egy nagy darab kavicsmellé, úgy eltűnik, hogy még nagyító üveggel sem lehet megtalálni. Vannak fekete halak is, azok meg a fekete iszapban szoktak elrejtőzni, amelyiknek zöld a háta az a fűcsomók közé bújik mintha ő is csak egy darab fűszál volna. Jól értenek ehhez a játékhoz, mert az édesanyjuk egész nap csak bújócskát játszik velük, arra tanítgatja őket.

De azért hiába tudnak gyorsan úszni a halacskák, hiába tanulják a bújócskát, a halászgyerek mégis csak megfogja őket. Elmondjam hogyan?

Hát tudjátok, gyerekek a kishaloknak van egy hibájuk. Az hogy roppant falánkok. A hal mindig éhes. Amint a patakban evickél, folyton csak azt nézi, nem úszik-e a víz tetején egy kenyérmorzsa, vagy egy döglött légy, vagy egy görbe kukac. A kukacot külö-

nősen szereti. Én nem tudom, miért? Én nem szeretem. Hát ti?

De a kishalaknak az a legkedvesebb falatjuk. Amint egy kacskaringós kukacot meglátnak a vízben, egyszerre tízen is odasurrannak, és aki legelőször ér oda, egyszerre bekapja és lenyeli, hogy a többieknek ne jusson belőle.

A halászgyerek nagyon jól tudja, hogy a kishalak ilyen éhes, falánk állatok, ezért hát vesz egy hosszú botot, annak az egyik végére ráköt egy hosszú madzagot, a madzag végére pedig ráköt egy kicsi horgot. A horgot úgy csinálják, hogy egy tűnek a végét meggörbítik, hogy kampós legyen és mindenbe beleakadjon. Most aztán a halászgyerek elmegy kukacot keresni, és ha talált egyet, azt ráhúzza szépen a horogra, úgy hogy a horog benne legyen a kukacban. Kívül kukac, belül horog! De ezt nagyon ügyesen kell csinálni, úgy hogy aki ránéz, csak a kukacot lássa és ne vegye észre, hogy benne van a horog. Ha az egész készen van, a halászgyerek a horgot belelógatja a vízbe, éppen a kishalacskák közé, aztán leül a partra és úgy lesi, hogy egy kishal mikor kapja be a kukacot, amiben a horog van.

Minden kishalnak van édesanyja, egy nagy, öreg hal. Ezek az öreg halak már sokat láttak, sokat tapasztaltak és nagyon ügyesekké és ravaszokká lettek, úgy hogy őket már nem lehet olyan könnyen becsapni. Ők már, ha egy görbe kukacot látnak úszni a vízben nem kapják be rögtön, hanem előbb óvatosan körüluszkálják, megnézegetik, hogy nincs-e benne horog. Mert tudják, hogyha horog van benne, jaj annak a halnak amelyik azt a kukacot megeszi. Ezért minden öreg hal megparancsolja a kisfiainak, a kishalacskáknak, hogyha valahol a vízben kukacot látnak, ne nyúljanak hozzá amíg ő meg nem engedi.

Igen ám! De a kishalak borzasztó éhesek, nagyon engedetlenek és szörnyű buták. Mindjárt elfelejtik amit az édesanyjuk mondott nekik. Még ha eszükbe jut is, nem sokat törődnek vele. Meg aztán minden kishal nagyon irígy. Ha kukacot vagy legyet lát, minél hamarabb bekapja, hogy a többieknek ne jusson belőle. Így történik aztán, hogy a halászgyerek a parton nem vár hiába. Egyszer csak egy kis fürge halacska észre veszi, hogy egy nagy kövér féreg úszik a vízben. Azt már nem veszi észre, hogy a féreg madzagon lóg, meg hogy horog van benne. Bekap-

ja a kukacot, a kukacsal együtt a horgot is, és a horog kampója beleakad a torkába. Szegény kishal most veszi csak észre, hogy mi történt, elkezd ficánkolni, kétségbeesetten ugrál ide-oda, szeretne szabadulni, de hiába. Mentül jobban rángatja a spárgát, a horog annál mélyebben belefúródik a torkába. Ó, hogy fájhat szegénynek! Hogy folyik a vére! Hogy szeretne sírni, sikítani, de nem tud, mert a halászgyerek kihúzza a vízből egészen. Az édesanyja hiába néz utána, a testvérei hiába integetnek neki, a kishal megdöglik, mert csak a vízben tud élni. A halászgyerek haza viszi és megsüti. Hát nem borzasztó!

Ugye milyen szomorú volt ez a történet? A szegény halacska a vízben szeretett élni, a hűvös, tiszta patakvízben, és hova jutott. A forró, tüzes kályhára. Mert engedetlen, irigy és kapzsi volt.

Hanem tudok én még egy másik mesét is, ez talán még szomorúbb.

Volt egyszer egy kislány akit Erzsikének hívtak. Csinos, takaros kisleány volt, mindig piros kendőt hordott a fején és az orra hegye is mindig maszatos volt. Ez a kis Erzsi legjobban az édesanyját szeretete, és mivel jószívú volt, egész nap ott forgolódott körülötte. Segített neki fát hordani, tüzet rakni, takarítani, meg krumplit hámozni. Iskolába is járt már, és olyan jól tanult, hogy vizsgára egy nagy képeskönyvet kapott ajándékba. Nyáron különben mindig mezitláb szaladgált az udvaron, s ha egy tüske belement a talpába, nem merte kihúzni, hanem fél lábon ugrált be a konyhába, és addig sírt amíg az édesanyja ki nem húzta neki. Volt egy aranyos cicája is, de az már megnőtt, csúnya nagy kandúr lett belőle. Az Erzsike bátyját Jancsinnak hívták. Ez a gyerek éppen olyan volt mint a többi Jancsi, akiket ti is ismertek, arról lehetett csak megismerni, hogy a nadrágjának az egyik szára bokáig ért, a másik pedig térdig. Különben ő is jó tanuló volt, csak hogy mindig elkésett az iskolából.

Egyszer, éppen nyár volt, Erzsikének az édesanyja kiment a piacra, hogy ebédre való húst, meg babot, meg zsírt vegyen, és meghagyta a kislányának, hogy amíg ő haza jön rakja rendbe a szobát, gyújtson tüzet és söpörje ki a folyosót. Erzsike neki is fogott és szépen elvégzett mindent, de mikorra készen

lett, az édesanyja még mindig nem jött haza. Jancsi sem volt otthon mert elment a szomszédba golyózni, a kis Erzsike tehát nem tudott kivel játszani.

Egy darabig csak járkált a szobában, rakosgatta a székeket meg az edényeket, de utoljára elkezdett unatkozni. Akkor eszébe jutott, hogy bemegy a speizba és megnézi, hogy van-e már egér az egérfogóban. Mert az Erzsikéék éléskamrájában sok volt az egér, hát minden este betették oda az egérfogót, reggelre rendszeren találtak benne egeret. Azt hitte, hogy most is úgy lesz, de csalódott; üres volt az egérfogó. Már éppen ki akart jönni, amikor a polcon a befőttes üvegek mögött valami pirosat vett észre. Kíváncsi lett nagyon, mi lehet az? Péltre húzott egy befőttes üveget. Hát egy nagy, de nagyon nagy piros alma volt oda eldugva. Jé. Ezt biztosan itt felejtette az édesanyja. Erzsike mindjárt kivette, a kötényével megtörölgette, aztán elkezdett gondolkodni, hogy mit csináljon vele. Ott nem hagyhatja mert megrohad, legjobb lesz hát ha odaadja az édesanyjának. Igen ám, de akkor a felét Jancsi kapja, és csak a másik fele marad neki, pedig hát ő találta azt az almát és szeretné az egészséget megenni. Utoljára elhatározta, hogy nem szól semmit az édesanyjának, hanem az almát rögtön, mindjárt, azonnal megeszi, az egészséget. Le is ült a zsámolyra és meg is ette. Pedig abban az almában horog volt! Igaz, hogy nem olyan túból csinált, kampós horog, amilyennel a halászgyerek a kishalat megfogta, hanem olyan horog, amilyennel a gonosz ördög a kisgyerekekre halászik, hogy rosszra vezesse és megkínozza őket. Akkor is éppen ott ült a gonosz ördög a háztetőn, csak hogy láthatatlan volt. A halász madzagot lelógatta a kéményen a kamrába, de a madzag is láthatatlan volt. A láthatatlan madzag végén pedig egy láthatatlan horog lógott, és a horog benne volt az almában. Mire Erzsike az almát megette, az a láthatatlan horog beleakadt a nyelvébe, és az a láthatatlan gonosz ördög a háztetőn úgy vigyorgott, de úgy vigyorgott...

(folytatjuk)

B.I.

GYÜLEKEZETÜNK PROGRAMJA

Vasárnaponként délelőtt 9-kor istentisztelet, azzal párhuzamosan vasárnapi iskola. Csak az ettől eltérő programokat részletezzük:

- március 6-án pénteken este templomunkban lesz a női világ-ímanap rendezvénye.
- március 22-én vasárnap este 6-kor istentisztelet, azután a Nőegylet böjti szeretetvendégsége műsorral. Ezen a napon délelőtt nem tartunk istentiszteletet.
- április 5-én vasárnap délelőtt az istentisztelet keretében kiszolgáltadjuk az úri szent vacsorát.
- április 7,8,9, kedd-csütörtök esténként 1/2 8-tól ökumenikus lelkigyakorlat a Magyar Házban.
- április 16-án csütörtökön este 6-kor istentisztelet, passió.
- április 17-én NAGYPÉNTEKEN délelőtt 9-kor istentisztelet úrvacsoraosztással.
- április 19-én HÚSVÉTVASÁRNAP délelőtt 9-kor istentisztelet úrvacsoraosztással.

V A L E N C I Á B A N március 29-én és április 19-én Húsvétvasárnap lesz istentisztelet délután 1/2 5-kor.

December 12-én - a miniszter által elrendelt iskolai kényszerszünet idején - néhány fiattal az Avilán jártunk. Sajnos a felhők nem vették tudomásul, hogy hetekkel azelőtt megkezdődött a száraz évszak, így mire a Silla de Caracas nyeregre értünk, bőrig áztunk. Délután a lelkészlakásban forró teával pótoltuk az elvesztett hőt, és Isten kegyelméből mindenki egészséges maradt.

IMPRESOS
No Comertales

ridide
ugeres

H342

V e n e z u e l a
CARACAS 1062-A
Apartado 68 360
CONGREGACION HUNGARA

I S T E N T I S Z T E L E T E K

CARACASBAN: Vasárnap délelőtt 9-kor magyar nyelven,
fél 11-kor német,
ugyancsak fél 11-kor spanyol nyelven.

Valenciában: általában a hónap utolsó vasárnapján
délután fél 5-kor

A lelkeszi hivatal telefonszáma: (02-) 33 73 52.

Címe: Casa La Reforma Prol. de la 4a. Av. con 3a.

Transversal de Altamira, Urb. La Castellana

Hivatali órák: hétfő, szerda, péntek délelőtt
9-től 12 óráig

Lelkipásztor: Kardos Péter Depósito Legal pp 76-1757
ISSN:0798-331X

Az ÜZENET kéthavonta jellemik meg. (15.KP.II.28.)

Az imádságokat, az adományokat, a természetbeni
segítségét (lapunk továbbadását, terjesztését)
hálással köszönjük !